

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת מטות מסעי
שנת תשפ"ו

גליין
קס"ג

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- געטרויען יעדעס קינד - נישט מאכן קיין אויסנאם צווישן די קינדער

טייערע מחנכים, מען זעט אין פרשת וישב (בראשית לו) אז יעקב אבינו האט זייער ליב געהאט זיין זון יוסף, און ער האט אים אויפגענייט א שיינעם זיידענעם העמדל. די ברידער האבן אבער נישט געקענט פארנעמען אז דער טאטע האט אים מער ליב פון יעדן, האבן זיי אים אנגעהויבן פיינט האבן, ביז זיי האבן אים געוואלט הרגענען, און זיי האבן אים פארקויפט קיין מצרים.

דאס איז א מוראדיגער לימוד פאר מחנכים, און פאר עלטערן וואס זענען די מחנכים פון זייערע אייגענע קינדער אינדערהיים. מען זעט דא ווי הארב עס איז צו מאכן אן אויסנאם פון איין קינד מער פון די אנדערע.

אזוי זאגן די הייליגע חכמים (שבת י'): **"לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים"**, א מענטש זאל קיינמאל נישט מאכן קיין שום חילוק צווישן זיינע קינדער, **"שבשביל משקל שני סלעים מילת שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בנים"**, ווייל בלויז צוליב א זיידענעם העמדל וואס איז געווען ווערד צוויי סלעים, וואס יעקב אבינו האט געגעבן פאר יוסף מער ווי פאר די אנדערע קינדער, **"נתקנאו בו אחיו ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים"**, האבן די ברידער אים מקנא געווען, און דאס האט צוגעברענגט אז אונזערע עלטערן זאלן דארפן אראפנידערן קיין מצרים.

אלע קינדער זאלן זיין מחסום

אין יעדע פתח זענען דא געוויסע קינדער וואס זענען בא'חניט; זיי האבן א גרינגע און לופטיגע נאטור, מען דארף נישט ארבעטן

שווער מיט זיי, וואס מען וויל - כאפן זיי גלייך, זיי קומען מיט און טוען אלעס וואס מען פארלאנגט. דערנאך זענען דא קינדער וואס האבן נישט דעם חן.

דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט מיט א נאטור אז מען וויל ענדערש רעדן מיט א מענטש וואס האט חן ווי מיט איינעם אן חן. דאס איז נישט קיין שלעכטער סימן אז עפעס טויג נישט מיטן מענטש, נאר דאס איז פשוט דער נאטור. אויב עטליכע קינדער הייבן אויף די האנט עפעס צו פרעגן, וועט מען זיך ענדערש באציען צום בא'חניטן קינד און אים פרעגן: **"וואס ווילסטו פרעגן?"**

דערפאר קען פאסירן מען זאל זיך נישט כאפן און די בא'חניטע קינדער זאלן אויטאמאטיש ווערן די 'מחסום', בשעת די אנדערע קינדער ווילן אויף זיין פון די 'מחסום', נאר זיי ווייסן פשוט נישט ווי אזוי דאס צו מאכן. זייער נאטור לאזט זיי נישט ווערן באלוינט; זיי פרובירן צו קומען נאנט צום מחנה כדי מען זאל קוקן אויף זיי, אבער אנשטאט דעם שטופט מען זיי אוועק און מען מאכט זיי שפירן אז זיי זענען 'קלעבעדיגע' קינדער וואס שטופן זיך איבעראל אריין און מאכן געוועזן דעם מחנה.

בעט איך אייך, טייערע מחנכים: מען דארף אויפנייען פאר יעדן קינד א זיידענעם העמדל. מען טאר נישט מאכן קיין שום חילוק צווישן די קינדער, מען דארף ליב האבן אלע קינדער אייניג, און אלע זאלן זיין מחסום.

איין בקשה אלס מלמד

יארן צוריק, ווען איך בין געווארן א מלמד, האט מיין טאטע זאל זיין געזונט און שטארק - מיד אריינגערופן אין א צימער

און מיר געזאגט די פאלגנדע ווערטער: **"וואליש [דער ראש ישיבה שליט"א], דער גוט צו וואס איך בעט דיר; איך האב צו דיר איין בקשה אלס מלמד. דער נאטור פון א מענטש איז, אז דאס הארץ ציט שטערקער צו א קינד וואס איז בא'חניט, דערפאר בעט איך דיר: מאך נישט קיין שום אויסנאם אין פתח. ווען קינדער הייבן אויף די האנט עפעס צו פרעגן, זאלסטו יעדן איינעם פרעגן וואס ער וויל, און ווען א קינד קומט אן שפעט, זאלסטו זיך באציען צו אלע קינדער אייניג."**

מאך נישט קיין חילוק, אז דעם קינד וואס האט דעם חן-גריבל אויף זיינע בעקעלעך וועסטו פרעגן מיט א ליבשאפט: **"פארוואס ביסטו יעצט געקומען?"** און אויסהערן זיין ענטפער מיט אינטערעסע, צי ער האט געקענט געהאט א חתונה אדער זיין מאמע האט אים געבעטן אכטונג צו געבן אויף די געשוויסטער; און דעם קינד וואס האט נישט קיין חן און עס רינט אים ווי 'לעכטעלעך' פון די נאז, וועסטו פרעגן מיט א ברוגז'דיגן פנים: **"וואס איז דאס יעצט קומען?!"** זעץ דיר אראפ! און פארשטייט זיך נאך אינזין האבן אז מען מיינט דא פשוט 'לשם שמים' פארן חינוך פונעם קינד..."

די קינדער זאלן שפירן דאס ליבשאפט

מחנכים דארפן בעטן דעם אייבערשטן אז די קינדער זאלן שפירן אז מען האט זיי באמת ליב.

אויב מען וועט פרעגן א קינד: **"ווער איז דער בעסטער קינד אין דיין פתח?"** זאל דאס קינד קענען ענטפערן: **"מיין רבי האט מיד זייער ליב"**, אדער **"מיין לערערין האט מיד זייער ליב"** - **"איך האב טאקע נישט יעדע סארט מעלה וואס געוויסע אנדערע קינדער האבן, איך קען נישט אזוי שטעל אויפרימען די פתח, און איך בין נישט אזא שיינער בעל**

מען יא אז זי האט עס גע'גנב'עט, אָפּער דאָ, ווילאנג מען זאגט נישט אָפּן פאר א קינד אז מען ווייסט עפּעס שלעכטס אויף איר, שפּירט נישט דאס קינד אז מען געטרויעט איר נישט.

יעדעס קינד זאל האבן אן אויפגאבע

די עבודה פון א מחנך איז צו טרעפן פאר יעדן קינד א פאסיגע אויפגאבע וואס ער טויגט דערצו און קען עס גוט דורכפירן, און אים מכבד זיין דאס צו טון, כּדי יעדעס קינד זאל באַמט שפּירן אז מען געטרויעט אים.

מען טאר נישט אויסוועלן פון די פּתּה בלויז עטליכע קינדער אז נאר זיי זאלן טון אלע אויפגאבעס; מען דארף איינטיילן די ארבעט צווישן אלע קינדער.

א קינד וואס קען צוגיין צום עמוד, זאל מען פּסדר צושיקן דאנוועגן פארן עמוד; א קינד וואס קען אכטונג געבן ביים טיילן מילך, אז עס זאל זיך נישט אויסגיטן, זאל מען מכבד זיין אויסצוטיילן די מילך, און אזוי ווייטער. מען דארף טרעפן פאר יעדן קינד עפּעס אן אויפגאבע וואס ער טויגט דערפאר.

זאגן פאר די קינדער - אן פּרעגן

מחנכים דארפן וויסן: ווען מען פּרעגט א קינד צי ער האט געטון א געוויסע זאך וואס ער דארף טון, אפילו אויב ער האט עס באַמט נישט געטון, וועט דער ענטפער בדרך כלל גלייך זיין: "יאל" ווייל קינדער האבן אן אינערליכע פחד פון דעם וואס עס ווארט זיי אפ אויב זיי וועלן ענטפערן אז זיי האבן עס נישט געטון.

איך האב דאס שוין זייער אסאך מאל געזען ביי בחורים, און יעדער מגיד שיעור קען דאס זען ביי זיינע תלמידים. למשל: אויב א בחור קומט אריין צוועלף אייגער אין ישיבה און מען איז זיכער אז ער האט נאכנישט געדאווענט - ווייל מען זעט נאך אויף זיין פנים אז ער איז קוים אויפגעשטאנען, און זיין תפילין איז דאך געבליבן איבערנאכט אין ישיבה - אויב וועט מען אים פּרעגן: "האסט שוין היינט געדאווענט?" וועט ער געווענליך גלייך ענטפערן: "יאל". ווידער אויב מען וועט אים פשוט זאגן: "נעם דיין תפילין און גיי דאווענען", וועט ער עס אָננעמען און זיך גלייך שטעלן דאווענען.

פון וואו קומט דער פחד? עס קען קומען אדער פונעם מחנך וואס ווארפט אן איבריגע שרעק אויף די קינדער, אדער אמאל קען זיין אז דער מחנך אליין איז נישט קיין שרעקעדיגער מענטש, אָפּער די עלטערן

ווייסט ווער עס האט עס גע'גנב'עט. זי האט פארשטאנען אז כּדי א מחנכת זאל קענען מצליח זיין מיט די קינדער, מוזן זיי זייער שטארק האלטן פון די קינדער און קיינעם נישט אנקוקן ווי א גנב אדער א שקרן. אויב די לערערין וועט געוואויר ווערן אויף דעם קינד אז זי גנב'עט, וועט זי איר פון יעצט ביז סוף יאר שוין אנקוקן ווי א גנב'טע און מער נישט האלטן פון איר. דערפאר האט זי געזאגט פאר די לערערין: "איך וועל זען וואס איך קען טון, אפּשער וועל איך בעטן דעם מענעדזשער ער זאל נאכקוקן ווער עס איז..."

דער חלק פון די מעשה פאר זיך איז שוין א וויכטיגער לימוד וואס קען זייער צוניץ קומען פאר א מנהל און א מנהלת, אז נישט אייביג דארף מען איבערגעבן שלעכטע אינפארמאציע פאר א מחנך אויף זייער תלמיד אדער תלמידה.

לאמיר גיין צום צווייטן חלק פון די מעשה. די מנהלת האט גערופן דאס קינד צו זיך אין אפיס און איר אויסגעפרעגט שיינערהייט: "עפּעס א קינד רעדט זיך אפּ אז איינער פון די פּתּה נעמט ארויס נאש פון איר טאשקע, דו האסט עס געטון?" און דאס קינד האט געענטפערט: "ניין".

אזוי ווי די מנהלת האט נישט געוואלט זאגן פארן קינד אז זי האט אליין געזען אויף די קאמערעס ווי זי גנב'עט - ווייל דעמאלט קומט אויס אז זי איז סיי א גנב און סיי א ליגנער - האט זי איר דעריבער געזאגט: "זייער גוט אז דו האסט נישט גע'גנב'עט, דו ביסט א וואויל קינד; איך ווייס נישט ווער עס איז געווען. איך טראכט נאך צי איך זאל גיין פּרעגן דעם מענעדזשער ווער עס האט עס גענומען. איך וויל דיר נאר זאגן אז אויב מען איז הונגעריג, קען מען אלץ קומען בעטן אין אפיס נאש צו עסן. גיי צוריק אין פּתּה". דערנאך איז די מנהלת אריין אין פּתּה און גערעדט צו אלע קינדער בכלליות וועגן דאס הארבקייט פון גנב'ענען.

איך האב זייער הנאה געהאט צו הערן די מעשה, ווייל מיט דעם האט די מנהלת אפּגעראטעוועט א קינד פון ווערן פארשעמט און דערנידערט, וואס דאס וואלט געקענט צוברענגען אז דאס קינד זאל פארלירן דעם ווילן זיך אויפצופירן וואויל, וויבאלד זי שפּירט אז זי איז שוין סיי ווי דאס שלעכטע קינד' פון די פּתּה.

אונדא קען זיך מאכן אז א קינד זאל זיין גענוג קלוג און געריבן צו פארשטיין נאך אזא שמועס מיט די מנהלת אז באַמט ווייסט

תּפּלה; עס זענען דא קינדער וואס זענען בעסערע בעלי תּפּלות און האבן א בעסערער חתוּה הדבור פון מיר, אויך זענען דא קינדער וואס פארשטייען די גמרא בעסער פון מיר - אָפּער איך שפּיר אז איך בין זייער באלויבט און מען האט צוטרוי אין מיר".

א קינד מוז שפּירן צוטרוי

טייערע מחנכים, קינדער האבן ביי זיך אין קאפּ 'דריי מענטשן' פון וועמען זייער גאנצע וועלט באשטייט. אויב מען איז זוכה אז די עלטערן לעבן אינאיינעם, האט מען א טאטע, א מאמע, און א מלמד. ביי מיידלעך זענען דאס פיר מענטשן, וויבאלד אין די שולעס זענען דא צוויי לערערנס פאר יעדע פּתּה.

א קינד מוז שפּירן אז אלע אויבנדערמאנטע מענטשן געטרויען אים; דאס איז זייער א וויכטיגע זאך פאר א קינד. אויב די עלטערן און די מחנכים געטרויען דאס קינד, קען דאס קינד מצליח זיין; אויב אָפּער זיי האבן נישט קיין צוטרוי אין אים, קען דאס קינד נישט מצליח זיין.

מען דארף געבן גוטע ווערטער פאר יעדן קינד; מען דארף ליב האבן און געטרויען אלע קינדער, און נישט אויסוועלן בלויז איין קינד אים צו געטרויען. ווי מען זעט וואס עס האט פאסירט צוליב דעם וואס יעקב אבינו האט ליב געהאט יוסף מער פון אלע זיינע קינדער, און ער האט אים געמאכט א שיינעם זיידענעם העמקל, ווי מען זינגט מיט די קינדער: "א גלאנציקע, א שיינע, האט יעקב אבינו געמאכט פאר זיין טייערע הערצעלע, זיין יוסף, ווייל ער האט אים זייער ליב געהאט" - אז דאס האט צוגעברענגט צו א שרעקליכע קנאה און שנאה.

אנהאלטן די צוטרוי נאך א גניבה

איך האב געהערט א מוראדיגע מעשה וואס האט פאסירט ביי אונז אין שולע "בית פיגא". א מאמע האט אנגערופן א לערערין אז איר ניין יעריג טאכטער קומט יעדן טאג אהיים וויינען, ווייל איינער נעמט ארויס איר נאש פון איר טאשקע. די לערערין האט דאס איבערגעגעבן פאר די מנהלת. די מנהלת איז געגאנגען קוקן אויף די אויגעלעך (קאמערעס) וואס כאפן אפ אלעס וואס טוט זיך אין די כיתות, און זי האט באמערקט ווי איין קינד גייט צו צו יענע מיידל'ס טאשקע און נעמט ארויס די נאש.

די מנהלת האט געטראכט אז עס איז נישט כּדאי צו זאגן פאר די לערערין אז זי

יאר, אבער עס גייט אים נישט ארויס פון קאפ א מעשה ווי אזוי א מלמד האט זיך פארטשעפּעט מיט אים ווען ער איז געווען אַכט ניין יאר. די מעשה איז געווען אז ער האט געמאכט עפּעס א פאקס אויף זיין מלמד, און א אינגל איז געגאנגען דערציילן פארן מלמד אז ער האט געמאכט א פאקס. דער מלמד האט אים צוגערופן און אנגעהויבן צו צימבלען: "פארוואס האסטו געמאכט דעם פאקס?" ער האט גארנישט געענטפערט, ווייל ער האט טאקע נישט געוואוסט פארוואס ער האט עס געמאכט. א קינד איז דאך א קטן; וואס איז דער אפטייטש פון א קטן? אז ער איז נישט פאראנטווארטליך אויף וואס ער טוט, ער ווייסט נישט פינקטליך פארוואס ער מאכט פאקסן.

אבער דער מלמד האט אים נישט אפגעלאזט, ער האט אים געצימבלט און געצימבלט: "פארוואס האסטו דאס געמאכט?" דער אינגערמאן איז היינט א בעל-בתישער אינגערמאן וואס פירט גרויסע געשעפטן, אבער ווען ער דערמאנט זיך ווי אזוי ער האט דעמאלט געוויינט, שפירט ער נאכאלץ ווי ער דארף אראפשלינגען דעם ווייטאג.

ריכטיג וואלט געווען אז דער מלמד זאל צורופן דאס קינד און אים זאגן: "איך וויל דיר אויסלערנען פארן קומענדיגן מאל, אז ווען א רבי געבט עפּעס אדער ווען א רבי רופט איינעם, מאכט מען נישט קיין פאקסן." אבער צימבלען א קינד קען נאר אנמאכן אז דאס קינד זאל פאקומען א הרגשה אז דער מלמד האלט נישט פון אים, און דערנאך וועט אים זיין זייער שווער ווייטער מצליח צו זיין אין כּתה.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן קענען אויפבויען די קינדער און זיי ווייזן אז מען געטרויעט זיי און מען האלט פון זיי, וועלן זיי אויסוואקסן געזונטע ערליכע אידן.

קינד און חזק מאכן פון אים: "וואס הייסט דו האסט שוין געבענטשט? דו לינגער! דו האסט דאך נישט געבענטשט!" אדער "דו האסט שוין געדאווענט? וואו האסטו געדאווענט? ווען האסטו געדאווענט?"

אויב דו ווייסט סיי ווי אז ווען ער וועט ענטפערן "יא" וועסטו אים נישט גלייבן, פארוואס פּרעגסטו אים בכלל?

דאס זעלבע איז מיט יעדע זאך וואס מען וויל א קינד זאל טון, ווי למשל: זיך וואשן פארן עסן ברויט, זיך וואשן מיט אחרונים, אדער לערנען וכדומה. אויב מען ווייסט פאראויס אז מען וועט אים נישט גלייבן אויף זיין "יא", וואס איז דער ציל פונעם פּרעגן? פארוואס זאל מען אים בכלל פּרעגן?

ענדערש זאל מען בלויז זאגן פארן קינד: "וויילסט בענטשן?" "קום בענטשן", "נעם א בענטשער און גיי בענטש"; "קום דאווענען", "קום זיך וואשן פארן עסן ברויט", "קום זיך וואשן מיט אחרונים", אדער "קום לערנען".

מיט דעם וואס מען זאגט פאר א קינד: "דו לינגער, דו האסט עס נאכנישט געטון", ווייזט מען קלאר אז מען געטרויעט אים נישט, איז עס "צא שָכרוּ בהפסדו" - וויפיל דו וועסט דא פארדינען, מאכסטו פיל מער חרוב.

עס קען זיין אז דו וועסט פארדינען נאך א בענטשן אדער נאך א דאווענען, אבער דאס קינד איז יעצט געווארן איבערציגט אז זיינע געלטערן אדער מחנכים געטרויען אים נישט, וואס דאס מאכט אן א גרויסע חורבן ביים קינד.

ווילאנג א קינד שפירט ביי זיך אז זיין טאטע, זיין מאמע און זיינע מחנכים געטרויען אים, שטופט עס אים צו גיין אויפן ערליכן וועג. ער וועט זיך צושטעלן און זוכן וואו ער קען זיין בעסער, ווייל ער טראכט: 'מען האלט דאך פון מיר, פארוואס זאל איך דאס טון?' 'מיין טאטע, מאמע און מחנך האבן מיר דאך ליב, פארוואס זאל איך זיי דאס טון?' אבער אויב א קינד שפירט אז מען האלט סיי ווי נישט פון אים, האט ער נישט קיין שום סיבה זיך צוצושטעלן און זיך אויפצופירן גוט.

לוינט זיך דען, צוליב איין בענטשן אדער איין דאווענען וכדומה, זיך צו פארטשעפּען מיט א קינד, אז ער זאל געזענקען א גאנץ לעבן אז מען האט אים נישט געטרויעט!

נישט צימבלען א קינד

א אינגערמאן האט מיר דערציילט א מעשה. ער איז שוין באלד פינף און דרייסיג

פונעם קינד טשעפען און צעברעכן די קינדער. דאס איז א זאך וואס קיינער קען נישט וויסן; קיינער ווייסט נישט וואס עס טוט זיך אפ אין אידישע שטיבער. עלטערן קענען זיך מאכן באטעמ'ס פאר אנדערע, זיי קענען האלטן דרשות און זאגן פאר יעדן וואס פאר א גוטע טאטע און מאמע זיי זענען, אבער דעם פינקטליכן אמת ווייסן נאר די קינדער אליין. און אמאל קען עס קומען פונעם קינד אליין, אז דאס קינד זאל מורא האבן צו זאגן דעם אמת.

אז מען פּרעגט א קינד: "דו האסט שוין געדאווענט?" וועט ער געווענליך ענטפערן: "יא", און איין מאל א קינד ענטפערט "יא", איז שוין א גרויסע פראבלעם צו ווייזן פארן קינד אז מען גלייבט אים נישט; מען איז שוין געבינדן אנצונעמען זיינע ווערטער און אים גלייבן.

דערפאר איז אלעמאל פדאי מען זאל נישט 'פּרעגן' די קינדער צי זיי האבן שוין געטון דאס וואס מען דארף, נאר מען זאל זיי 'זאגן': "טו אזוי" און "טו אזוי".

הייסן ליינען קריאת שמע

איך זיין יעדע נאכט 'קריאת שמע' מיט מיינע קליינע קינדער (געווענליך ליינ איך פאר און זיי ליינען כמעט נישט מיט), אבער די גרעסערע קינדער ליינען שוין קריאת שמע אליין. איך פּרעג זיי נישט: "האסט שוין געליינט קריאת שמע?" ווייל איך ווייס אז זיי וועלן גלייך ענטפערן: "יא", ווייל זיי האבן שוין געליינט קריאת שמע פאר די קומענדיגע פאר יאר... אנשטאט דעם זאג איך: "גיי ליינ קריאת שמע", זאג שמע ישאל... און ווען עס גייט אריבער פינף מינוט און איך זע אז זיי האבן נאכנישט געליינט, זאג איך נאכאמאל: "ליין קריאת שמע".

אויב א קינד ענטפערט מיר: "טאטי, איך האב שוין געליינט", זאג איך: "א מחיה!" אפילו אויב איך ווייס אז ער האט נאכנישט געליינט. ווייל אויב א קינד זאגט 'איך האב געליינט קריאת שמע', מוז מען עס אננעמען, פדי צו ווייזן פארן קינד אז מען געטרויעט אים.

צא שָכרוּ בהפסדו

אויב מען פּרעגט א קינד א שאלה, צום ביישפיל: "דו האסט שוין געבענטשט?" אדער: "דו האסט שוין געדאווענט?" און דאס קינד ענטפערט: "יא", און מען ווייסט קלאר ביי זיך אז דאס קינד האט עס נישט געטון, איז א גרויסע פראבלעם פארוואהאלטן דאס

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-1

- שמעו וחתו נפשכם -

מעג מען אזוי רעדן צו א קינד?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

א תלמידה דערציילט מיר אז איר מאמע זאגט איר: "ווען איר וואלט געוואוסט ווי אזוי דו וועסט אויפֿוואקסן, וואלט איר דיר נישט געוואלט געבוירן", איר האב אין לעבן נישט געקלערט אז א מאמע קען דאס זאגן פאר א קינד.

זי זאגט זי איז געווארן אזוי צעבראכן. זי הערט אזויפיל שיעורים און ארבעט אזוי שטארק אויף איר ביבוד אב ואם, און איר מאמע זאגט איר: "ביסט טאקע זייער וואויל לעצטנס, אבער איר בין ווייט נישט צופרידן", זי דערציילט אז זי איז אריין אין צימער און געוויינט.

זי זאגט אז איין זאך האט איר בארואיגט אז זי קען עס דערציילן פארן אייבערשטן, און ער ווייט אז איר מיינט צו זיין גוט, און עכט בין איר וואויל.

ישיב חב

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת נשא ב' (בהעלותך בא"), י"א סיון, שנת תשפ"ו לפרט קטן

איר האב ערהאלטן אייער בריוו.

עס איז אזוי ווייטאגליך צו הערן די סארט מעשיות, ווי עלטערן קלאפן זייערע אייגענע קינדער מיט שרעקליכע ווערטער וואס מען קען עס נישט פארהיילן, די ווערטער שעדיגן די קינדער און עס באגלייט זיי און עס מאכט זיי שלעכט השם ישמרינו; זייט מחזק די תלמידה זי זאל זיך שטארקן, זי זאל טראכטן נאר פונעם אייבערשטן, און ווען זי דארף טון ביבוד אב ואם זאל זי טראכטן: 'איר טו עס פארן אייבערשטן וואס האט געזאגט מען זאל מכבד זיין טאטע מאמע; דאס וועט איר העלפן קענען טון די מצוה, זי וועט נישט

שנוואך ווערן פון נאכגיין אירע געפילן וכו'. די ווערטער וואס זי זאגט, אז דאס רעדן צום אייבערשטן דערהאלט איר - דאס דארף זיין א שטארקע חיזוק פאר אייך, און פאר אלע וואס זענען עוסק מיט קינדער, מען זאלן רעדן אסאך צו די קינדער פון התבודדות, און פון דעם אז דער אייבערשטער האט זייער ליב א איד, און אז קיינער וויל נישט האבן מיט דיר, די וועלט האט דיר אויסגעשלאסן, די משפחה האט דיר פארטריבן, די חברים האבן דיר באגראבן, און דייענע אייגענע ברידער און שוועסטער ווילן מיט דיר נישט האבן - איז דער אייבערשטער נאכאלץ מיט דיר, ער האט דיר ווייטער ליב, ער איז מיט דיר, ביי דיר, און נעבן דיר; רעד צו אים, בעט אים יעדע זאך, און דערצייל אים יעדע זאך; און דאס איז געווען פון וואס מוהרא"ש האט צו אונז גערעדט אלע יארן און געשריבן אלע יארן, מוהרא"ש האט אריינגעלייגט אין אונז אזא שטארקע אמונה אז מיר זענען געווארן אזוי זיכער מיט זיך, זיך נישט לאזן צעברעכן פון קיינעם, און אפילו מלאכים וועלן מיר מחליש דעת זיין, און די צדיקים וועלן מיך פארטרייבן - זאל מען וויסן אז דער אייבערשטער איז מיט מיר, דעם אייבערשטן האב איר, און מוהרא"ש האט דערציילט די שרעקעדיגע חלום וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט (ת"י מוהר"ן, סימן צא), ווי אלע האבן אים אפגעלאזט, קיינער האט נישט געוואלט רעדן מיט אים, ער האט געדארפט אנטלויפן צו א צווייטע לאנד, און אויך אין יענע פרעמדע לאנד האט דער רבי געזען אז ער דארף זיך באהאלטן, ער האט זיך באהאלטן אין וואלד.

אזוי זיצנדיג אין וואלד קומט צו צו אים אן עלטערער איד און הייבט אים אן געבן מוסר: "היתכן, דו שעמסט זיך נישט? אזוי

פירסטו זיך אויף? ! שעמסט זיך נישט פון דייענע זיידעס, רבי נחמן הורדענקער און פון דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו? שעמסט זיך נישט פון תורת משה רבינו און פון די הייליגע אבות אברהם יצחק יעקב?! וואס מיינסטו, דו וועסט דען קענען בלייבן דא אין וואלד איינער אליין? דיין געלט וועט זיך ענדיגן און דו ביסט שוין שנוואך; דער עלטערער איד האט נישט אויפגעהערט צו באזיגלען דעם רבי'ן, ער האט געזאגט פארן רבי'ן: "דו וועסט פון דא אויך מוזן אנטלויפן, און דארט וואו דו וועסט אנטלויפן וועסטו אויך נישט האבן קיין מנוחה, דו וועסט זיך דארט אויך מוזן באהאלטן פון די גרויסע עבירות וואס דו האסט געטון", האט אים דער רבי געזאגט: "אויב אזוי, וועל איר כאטש האבן יענע וועלט", זאגט די נשמה: דו מיינסט דו וועסט האבן יענע וועלט? "אפילו בגיהנום לא יהיה לך מקום להטמן שם כי עשית חטא כזה", אפילו אין גיהנום וועסטו זיך מוזן פארשטעקן פאר אזעלכע הארבע עבירות, זאגט אים דער רבי: "לך לך", גיי דיר אנוועק, גיי דיר אנוועק, איר האב געמיינט דו וועסט מיך טרייסטן, איר האב געקלערט דו וועסט רעדן צו מיין הארץ, יעצט אז דו מאכסט מיר יסורים, גיי גיי גיי; דאס איז דער לימוד וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז: 'איר זאל זיך פון קיינעם נישט לאזן צעברעכן', און דאס דארפן מיר אריינלייגן אין די תלמידים ותלמידות.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן העלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת בהעלותך, שנת תשפ"ו)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרוידען) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080

בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370